

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **I. R.**, zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2014, č. j. 2 A 27/2013 - 70, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2014, č. j. 2 A 27/2013 - 70, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 23. 6. 2014, č. j. 2 A 27/2013 - 70, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl stěžovateloivu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2013, č. j. CPR-2777-2/ČJ-2013-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14. 1. 2013, č. j. KRPA-20535/ČJ-2013-000022, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) na dobu 1 roku ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stěžovateli ve smyslu § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel mj. požádal o přiznání odkladného účinku. K tomu uvedl, že podle jeho mínění s ohledem na předchozí rozhodnutí soudu v jeho věci a dále dobu, která uplynula od protiprávního jednání, kterého se měl dopustit, jakož i její charakter, je významně oslabován zájem na okamžitém ukončení pobytu stěžovatele na území ČR. Podle stěžovatele jeho individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Přiznání odkladného účinku přitom nemůže představovat újmu pro žádné třetí osoby, přičemž si dále dovoluje vyloučit rozpor s důležitým veřejným zájmem. Ačkoliv lze připustit, že by realizace pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění mohla být ve veřejném zájmu, nelze tento zájem stavět do konfliktu s výše uvedeným zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, jelikož zájem jednotlivce převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem. Stěžovatel dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013,

č. j. 6 As 82/2012 - 37, jakož i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100.

Žalovaný se k žádosti o přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě vyjádřil tak, že není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh **není důvodný**.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění zákona č. 303/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012 soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. 1 As 17/2012, přístupné na www.nssoud.cz).

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná.

Nutnou podmínkou pro samotné posouzení podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ovšem je, aby stěžovatel ve svém návrhu uvedl konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Důvody možného vzniku této újmy jsou přitom subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Stěžovatel tak nese stran důvodů pro přiznání odkladného účinku břemeno tvrzení, které soud za něho nemůže žádným způsobem nahrazovat (viz k tomu např. usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 77/2012 – 18, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zvážil konkrétní okolnosti případu a tvrzení stěžovatele, o něž svou žádost opírá, a dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku v této věci není opodstatněné.

Podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. platí, že odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění se vztahuje ze zákona jen na řízení o žalobě; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Ze zákonné úpravy tedy jednoznačně nelze bez dalšího dovozovat stěžovatelovo právo setrvat v ČR až do konce přezkumného řízení ve správním soudnictví v jeho věci. Ve stěžovatelově návrhu schází jakékoliv konkrétní okolnosti, které by odůvodňovaly jeho tvrzení o vzniku „nepoměrně větší újmy“, která by mu vznikla, pokud by bylo jeho vyhoštění z ČR realizováno. Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisové dokumentace, stěžovatel se v České republice zdržoval určitou dobu protiprávně, a jeho rodina žije na Ukrajině. Je rovněž prokázáno, že stěžovatel svou rodinu na Ukrajině pravidelně navštěvoval v letech 2008 - 2012, přičemž naposledy přicestoval na území ČR dne 18. 7. 2012. Pokud stěžovatel argumentoval svým zájmem setrvat na území ČR, který musí vždy převážet nad zájmem veřejným, tak mu nelze přisvědčit. Stěžovatel by musel poukázat na relevantní důvody, pro něž by opuštění území ČR pro něho znamenalo nepoměrně větší újmu, než kdyby tu setrval. Na tomto nic nemění ani závěry judikatury, na niž stěžovatel poukazoval (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, jakož i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100,

pokračování

přístupné na www.nssoud.cz), neboť ta se buď týká skutkově odlišných případů, anebo je se závěrem Nejvyššího správního soudu učiněným v této věci plně v souladu.

Jak Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, vlastní výkon napadeného správního rozhodnutí nemůže být bez dalšího považován za příčinu vzniku újmy ve smyslu citovaného ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. (srv. obdobně usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 77/2012 – 18, přístupné na www.nssoud.cz).

V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny. Proto rozhodl, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu